

A Baronian

Rue de la Concorde 33 B 1050 Bruxelles T 32 2 512 92 95 F 32 2 512 71 08

Tuesday > Saturday – 12:00 > 6:00 pm

info@albertbaronian.com - www.albertbaronian.com

Persbericht

« **EXPOSURE : DUSK** », Marie José Burki

Tentoonstelling van 12 januari tot 16 februari 2019

Opening zaterdag 12 januari, van 12 tot 19u

Beste Albert,

Bedankt voor het voorstel voor de expositie in de ruimte in de Eendrachtstraat. Ik ben vertrokken van een video die ik niet zo lang geleden opnam in de kleine stallen van Versailles waar de gipsen beelden uit de collecties van de Ecole des Beaux-Arts en de Sorbonne van Parijs worden bewaard. Het werk vertrekt van een herinnering aan een beeld dat we lang geleden in de pers zagen, het beeld van een stapel afgietsels uit de oudheid, verlaten en bedekt met stof.. Ik heb deze beschadigde kopieën gefilmd, waarvan de uiterste lichaamsdelen: vingers, tenen, mannelijke geslachtsdelen) afgebroken zijn. Ongeacht hun staat zijn ze nu opgeborgen, gerangschikt per soort: de vrouwen bij de vrouwen, de mannen bij de mannen, de godinnen en de goden elk bij elkaar. De beelden symboliseren de verhalen over strijd en geweld, kracht en macht, heldendaden en vernederingen, de verhalen over verleiden en verlaten, stoten onder de gordel en moed, ze zijn hier ontdaan van elke betekenis. De camera gaat van het lichaam naar de grondstof, van de figuur naar de stoffige en beschadigde gipsen beelden. De blik slingert heen en weer tussen de figuur en de grondstof, tussen het paardenhoofd en het bezoedelde gipsen beeld. We zien, we herkennen en vervolgens zien we niet meer dan een afgepeigerd en triest gipsen lichaam.

Gegroepeerd per figuur, geëtiketteerd, soms ingepakt in plastic folie, het verhaal over hun grootsheid en vervreemding is van het oppervlak van de standbeelden af te lezen. Deze kopieën behoren tot een wereld die niet meer bestond om het moment dat zij gecreëerd werden. Sommige zijn - zo heb ik vernomen - een dubbelkopie: kopieën van kopieën. Wat met de aandacht die we hun vandaag geven? Wat zeggen deze kopieën over de kunstenaarspraktijk en over onze cultuur? Sommige van deze afgietsels dateren uit de 17de eeuw. Zijn ze daarom volwaardige kunstwerken zoals bepaalde mensen beweren? Stijgt de kunstcoëfficiënt naarmate de tijd verstrijkt? Wat zijn deze standbeelden? Noch archeologische objecten, noch kunstwerken in de strikte zin van het woord, noch reproducties? De kopieën, een vertaling uitgesteld door de tijd, drukken door hun aanwezigheid de complexe vraag uit van de overgang van het origineel tot kopie, van het model tot reproductie. De circulatie van de modellen, beelden en technieken maken de reproductie allesoverheersend in de actuele kunstpraktijken. Hoe kijken we naar deze objecten wanneer we met enkele technologische manipulaties deze of gene figuur kunnen reproduceren, zelfs in marmer?

Het is niet het ontstaan of het verval van deze stukken dat me bezighoudt, maar wel hun concentratie, de herhaling, gezichten en lichamen, die op precies dezelfde manier en in dezelfde pose gereproduceerd zijn. Paradoxaal genoeg krijgen ze door het verstrijken van de tijd een bepaalde eigenheid.

Natuurlijk word ik geteisterd door het motief van de pose, het motief van de herhaling, van de vergelijking, de gelijkenissen en de lichte verschillen, de observatie van het detail. Maar wat me het meest fascineert, is de opeenstapeling van stof, de barsten en afgebroken stukken die ons vertellen dat de geschiedenis van de mensen, de geschiedenis van de smaak van de mensen, de geschiedenis is van de tijd die verstrijkt.

Beste Albert, bedankt voor je vertrouwen.

Marie José

Brussel, 17 december 2018

Marie José Burki (b. 1961, Bienne, Switzerland) leeft en werkt in Brussel, België.

Fotografie, neon, tekst en video zijn de favoriete media van Marie José Burki. Door middel van visuele media tracht haar werk steeds nieuwe linken te leggen tussen stilstaand en bewegend beeld, die onophoudelijk onze perceptie van de realiteit in vraag stellen, in onze wereld met overvloed aan beelden. Door haar aandachtige observatie van het dagelijkse leven slaagt ze erin via verschillende media een 'bevroren' tijdelijkheid te creëren en roept ze zeer reële en haast 'zwevende' momenten op die zo de verhouding uitdrukken tot de wereld waarin we leven. De verhaallijn is haast compleet afwezig, het draait hierdoor vooral om een verhaal dat speelt met literaire codes en zo de verhouding tot de pose in het beeld in vraag stelt, en noties van tijd, ruimte en perceptie. De tijd die door Marie-José Burki wordt gefilmd, is geen sociale tijd. Naakt en onopgesmukt doet de tijd die ons vertraagd voorbij komt, ons stilstaan in deze versnelde wereld.

Marie José Burki had solotentoonstellingen te Kunsthaus Pasquart, Bienne CH, 2017, Gulbenkian Foundation Lisbon PT, 2017, Centre d'Art Contemporain, Sète FR, 2007, MAC'S Grand Hornu BE, 2003, Camden Art Center London UK,, Kunsthalle Bâle (CH), Kunstverein Bonn (DE). Haar werk werd getoond tijdens groepstentoonstellingen als : Shaping Light - curated by Albert Baronian, Fondation CAB Brussels BE 2018, The Women Behind Museum on the Seam, Jerusalem I, 2018, Private Choices, Centrale For Contemporary Art, Brussels BE, 2017, Rideaux/Blinds, Genève CH, 2015, Le Pont, Musée d'art contemporain Marseille FR, 2014, Néon: who's afraid of red, yellow and blue?, La maison rouge, Paris FR, 2012, Documenta 9, DE.